

“Tak Talismanko, jaký bylo dnešní ránko?”

“Jak jaký asi? Dobrý ne? Přece!!

“Souhlasím, mně se to taky moc líbilo.”

“Aby taky ne. Páč to máš postupně: ponejprv jsem vůbec nešaškovala, když jsem měla jít ven. Když jsi mi řekla, že si mám jít čekat na pelíšek, tak jsem si lehla a čekala jako ta lejdy, až se půjde ven. A pak v domě? Vzorně! A na podestě? Taky tak. Jsem se vůbec nevystřelila do prostoru, ale sešla s tebou. A vůbec jsem neletěla do křovíčka!”

“No to je pravda tohle všechno. Jen k tomu křovíčku taková malá poznámka. Neletělas tam podle mě proto, že na trávníku byli ti dva holubi, cos je šla vystavovat.”

“No a? Neměla bys bejt náhodou jako ráda? Že jsem je vystavila a pak navíc postupovala podle tvojí navigace?!

“Jasně, jasně, že jsem ráda, tos byla moc šikovná, to se ti musí nechat. Vždyť jsi v tom pořád o něco lepší a lepší.”

“No a taky jsem tě poslechla, když jsem šla zkoumat ten zajímavěj bordel pod schodama vedlejšího domu! Jaks řekla “Ven!”, tak jsem obratem šla. A po chodníku jsem šla jako slušnej pes. A - a to bych, prosim, zdůraznila velice - na rohu toho domu, kde mám vždycky puzení uuuutikat k Talibufetu, jsem tě poslechla a i když to bylo pro mě hodně těžký, moc těžký, tak jsem šla s tebou, víš????”

“Vím, moc dobře to vím, a taky jsem ti proto dala o kousek dál absolutní volno, aby sis tam mohla zaběhnout. A musím tě moc pochválit, žes to jen oběhla a když jsem houkla zase “Ven!”, tak jsi šla pryč.”

“NOOOO! Výborná jsem byla. A seš hodná, že jsme potom spolu šly k rybníčkům. Jenže..... co se to tam stalo?? Kdo ukradnul to rákosí?? Kde je? A proč mi ho někdo vzal?? Kde teď budu štrachat???”

“Joo, holka to je trest! To je trest za to tvoje přišerný zlobení, který furt vymejšlíš.”

“Tak zlobivá přece nejsem, aby mi sebrali rákosí!”

” No asi jo, už to tak bude!”

“Strašnej život” .

“Nojo no, ale když třeba budeš hodná, tak se tam časem nějaký objeví?”

“Tak já to zkusím. Však už na tý louce jsem byla hodná.”

“SKO-RO. Skoro hodná Talinko, páč kdo běžel za ten poslední barák?”

“Já, no.”

“Tak vidíš, pak má to rákosí růst, když takhle zlobíš.”

“Jenže pak už sem ale byla víc než hodná!! Uznej!”

“To uznávám, to jo, a taky to bylo moc prima. Stačilo mi tiše písknout, sednout na bobek, rozpřáhnout ruce....”

“A uuuuž sem byla u Tebe!”

“A bylo to moc hezký, šikovná jsi byla!”

“Taky vzorně domů jsem šla, s Tebou, nikam sem neutikala, přece!”

“To je pravda, to je pravda.... tak uvidíme, jak to bude dál, jestli budeš hodná doopravdy a to rákosí poroste....”